

လုံးချင်းဝတ္ထုလက်

ပန်းချီချင်

ဟင်္သာအင်း—မန္တလေးတိုင်း

ပန် . ချီ . သိ . န် . ဝ . သိ . ဩ . ဩ
၂၀၀၈

အခန်း (၁)

မိုးတွေက တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ စွေနေသည်။

သူမရင်ထဲမှာလည်း ကြေကွဲအားငယ်မှုက မိုးလိုပင် ရွာသွန်းနေသည်။

တစ်မိမိနှင့်...။

ကိုကိုရယ်။

သုခအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး။

သုခဘာလုပ်ရမလဲ။

နှုတ်ခမ်းတွေကို သူမ ဖိကိုက်ထားမိသည်။ အိမ်မက်ပဲ

ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ အိမ်မက်ဆိုးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

အိမ်မက်ဆိုးကြီးထဲကနေ နိုးထချင်ပြီ၊ ဆက်မမက်ချင်။ ဝေးသွားရပြီ...

ဝေးသွားရပြီးမှ...

ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဘွားကနဲ ကြုံလာခဲ့တာပါ။

ကိုကို သုခအနားကို ရောက်လာစမ်းပါတော့၊ ဘယ်မှာများလဲ။

ဘယ်လိုအင်းအားတွေနဲ့ သုခဆက်လျှောက်လှမ်းရမှာလဲ။

သူရင်ထဲ တစ်စတစ်စ မွန်းကြပ်ပင်ပန်းလာ၏ ။ ဘာတွေ

ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မရ။ လမ်းပျောက်နေပါပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ကဲ့ရဲ့မှာစိုးသည်။ ရင်မဆိုင်ဝံ့။ ဘယ်သူမှ

မရှိသော ကမ္ဘာတစ်ခုကို လွင့်သွားချင်သည်။

သေပစ်လိုက်ချင်သည်။ အသက်ရှင်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းသည်။

ပြဿနာက ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို အုံ့စုနေစေသည်။ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ။

ကိုကိုမရှိဘဲနှင့် ဆက်ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သုခနားလည်လာသည်။

ကိုကိုက ကြင်နာတဲ့ညာသနားပါ့မလား။

သုခ ကိုကိုကို ယုံခဲ့မိတယ်။ မယုံသင့်ပေမယ့် ယုံခဲ့မိတာကိုး။

*

ချစ်သူကိုယုံကြည်မိခြင်းသည် မဟာအမှား။ ချစ်သူ၏
လှည့်ဖျားတတ်ခြင်းကို အသိနောက်ကျခြင်းသည် သုခ၏ နံ့အမူ။

ရူးမိုက်စွာ ချစ်ပြချင်သော သူမ၏ စိတ်ကူးတွေသည် သူမကို ခုတော့
မကယ်နိုင်ပြီ။ မှားပြီးရင်း မှားခဲ့မိသည်။

ကိုကိုက ချော့မော့ခေါ်သော...ကိုကိုခြံထဲကို လိုက်သွားမိတာ။
ငြင်းဆန်ခဲ့လျှင်...ကိုကိုနှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်မှာစိုးစွာနှင့်...။

ချစ်သူ၏ တောင်းဆိုမှုကို သူမဘက်က ငြင်းဆန်ဖို့ အင်အားမရှိပါ။

အချစ်တစ်ခုမှာ သူမသဘောနှင့်သူမ ကျေကျေနပ်နပ်ကျရှုံးခဲ့တာပါ။

ချစ်သူ၏ တမ်းတမ်းတတ မျက်လုံးများ၊ မက်မောတွယ်ငြိသော
အကြည့်များ၏ အောက်တွင်...တင်းခံနိုင်သောအားတို့ ယုတ်လျော့စွာ သူမ ကိုကိုကို
ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့မိပါသည်။

ချစ်ခြင်း၏ သာယာမှုနောက်မှ ကပ်ပါလာသော မုန်တိုင်းကို
သုခမမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။ တယုတယ အကြင်နာတွေသည် သုခအတွက်
စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ကိုကိုနှင့် တွေ့ချိန်ခဏ ကြည့်မွေ့သာယာမှုအားလုံးသည်
ကိုကိုပြန်သွားတာနှင့် အိမ်မက်တစ်ခုမှ လန့်နိုးသူလို ခြောက်ခြားရသည်။

ထိုခံစားမှုကို သုခ ကြောက်သည်။

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုသည် အလွန်တစ်ရာ ပြီးပြည့်စုံသလို ဖြစ်လျက်
တစ်စုံတစ်ခုသည် မဲမှောင်လစ်ဟာနေခဲ့သည်။

လိုက်လျောရခြင်းကို သုခ ကျေနပ်သော်လည်း ကိုကိုကို
စိတ်မချနိုင်ခြင်းဟာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။

သုခက ကျေနပ်စွာ အရှုံးပေးခဲ့တာပါ။

ကိုကိုက မတရားသဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့တာမဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ကိုကိုကို
သုခ လက်ထပ်ချင်ပါသည်။

အမြဲတမ်းအတွက် အပိုင်လိုချင်မိသည်။

ဒါတွေကို ကိုကိုက နားမလည်။

နားမလည်တာ ဟုတ်ပါ့မလား ဟု တွေးမိလေ၏ ။

တမင်မသိချင်ယာင်ဆောင်နေခဲ့တာများလား။

အချစ်တွေ အေးစက်သွားလို့ အပြစ်တွေ မြင်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။

နှလုံးသား ဒဏ်ရာတွေက ကိုကိုတစ်ချက်ချင်း ပေးခဲ့တာပါပဲ။

*

ကိုကိုနှင့် ကော်ဖီဆိုင်မှာ စကားပြောဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကိုကို့ဆီ သုခက သွားတတ်ပါသည်။

သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့လေးအတွက် သုခ မတွက်ကတ်တတ်ပါ။ ကိုကိုလည်း
စိတ်မညစ်စေချင်ပါ။

ကိုကို အလိုကျ လိုက်လျောထားသော သုခသည် ကိုကိုပြီးရယ်နေလျှင်

ကျေနပ်နေသူပါ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“သုခတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

သူမ၏ မရဲတရဲ စကားလေးကို ကိုကိုက ရုတ်တရက်
တုန်လှုပ်သွားသလို။

“လက်ထပ်မယ်”

ဟု ရေရွက်သည်။

ပြီးတော့မှ ပခုံးတွန့်၏ ။

“ဘာလို့လဲ ကိုကို”

“ထူးဆန်းလို့ပါ”

သုခက ရှက်စနိုးခေါင်းငုံ့မိသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ ... တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး”

“ကိုကိုစကား၏ အဓိပ္ပါယ်က ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“ကိုကိုက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်”

“ရှင်...”

“ကိုကိုကို သုခက ဘာလို့ နှောင်ဖွဲ့ချင်ရတာ လဲပြော”

“ဟင်”

“အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာ လူပျိုလူလွတ်လို မလွတ်လပ်ဘူးကွ”

သုခ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ရင်း မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေမိ၏ ။

ကိုကို ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။

ကိုကိုက သုခကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား။

သုခနှင့်အတူတူ မနေချင်ဘူးလား။

ဒါဟာ တကယ်ပဲလား။

နှောင်ဖွဲ့ချင်တာ မြတ်နိုးလို့ပါ ကိုကို။

ပေးဆပ်အနစ်ခံခြင်းများစွာနဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်ခဲ့ရသူပါ။

သည်လို ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး မပြောပါနဲ့လား။

“ခုလို နေလို့လည်း ပြီးသားပဲ၊ ကိုကို နားမလည်ဘူး၊ ချစ်နေရင်

ပြည့်စုံတာပဲ မဟုတ်လား၊ လက်ထပ်တာ ပန်းတိုင်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်တာလား၊
ပန်းတိုင်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုတို့ ပြေးလမ်းပေါ်မှာပဲ နေကြရအောင် ဘယ်လောက်
ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ”

ကိုကိုက သုခ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်သည်။

“ကိုကိုက သုခကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ဟုတ်လား”

ငိုသံတစ်ဝက်နှင့် ရင်နာစွာ မေးမိ၏ ။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လို ပြောချင်တာလဲ”

“အစစအရာရာ အဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့၊ ဘာလဲ

ကိုကိုကို မယုံလို့လား”

ကိုကိုရယ်...

ကိုကိုအပေါ် ယုံကြည်ခဲ့သမျှ အားကိုး တွယ်ငြိသမျှတွေ ရုတ်တရက်

ပျောက်ဆုံးသွားရပြီ။

သုခ မထင်မိဘူး။

သုခက လက်ထပ်မယ်ဆို ကိုကိုက လက်ထပ်မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ။

သုခ ‘အ’ ပါတယ် ကိုကို။

ကိုကိုစိတ်ကို အကဲ မခတ်တတ်ဘူး။

*

သုခလက်မလျော့နိုင်ဘဲ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုကိုကို
တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောကြည့်ခဲ့သည်။

ကိုကိုက ဒေါသနှင့် တုန့်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နားမလည်ခြင်းများစွာ ကြေကွဲခြင်းများစွာနှင့် သုခနှလုံးသားလေး
တုန်လှုပ်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

“ဒီစကားပဲ ...ကိုကိုတို့ မတွေ့ကြတာပဲ အေးမယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ သေချာစဉ်းစားပါဦး၊ သုခ မှားသလား၊
ကိုကိုမှားသလား၊ ဒီလိုအခြေအနေမှာ သုခက တောင်းဆိုခွင့်မရှိဘူးလား”

ကိုကို ရီသဲ့သဲ့ ပြုံးသည်။

“ရတယ်လေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
ဒီစကားကို ထပ်တလဲလဲ မပြောနဲ့တော့၊ နားပူ နားဆာ မလုပ်နဲ့”

“ကိုကိုရယ်၊ ဒါတွေဟာ ဘွာခတ်လို့ရသလား၊ ပစ်စလက် မပြောပါနဲ့”

ပြန်ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားတစ်ခုကို ကိုကိုက ရှောင်ပုန်းချင်ပြီ။

သုခက သည်အမှားကို တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူရမှာလားဟင်။

ကိုကို တရားစမ်းပါ။ မျှမျှတတ တွေးပေးစမ်းပါ။

*

သုခက မရမက ဇွတ်ပူဆာ တောင်းဆိုသောအခါ ကိုကိုက...

“ကိုကိုကို သုခ ချစ်ရဲ့လားကွာ” ဟု မေးလာ၏ ။

သုခ မဖြေမိပါ။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ထားမိ၏ ။

“ကိုကိုက သုခကို ဘာလို့ လက်မထပ်ရဲရမှာလဲ၊ ဘာလို့ ကျီကိုက သံသယဝင်နေရတာ လဲ”

ကိုကိုစကားကြောင့် သူမ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပြန်လည် ဦးမော့လာရသည်။

“ဒီလောက်လဲ အတင်းအကျပ်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ”

ကိုကိုက သုခကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း ...

“ကိုကို သုခကို လက်ထပ်ပါ့မယ်” ဟု တိုးဖွဖွ ကတိပေး၏ ။

“ကိုကိုရယ်”

ကိုကိုရင်ခွင်မှာ သုခ ငိုမိသည်။

အဲဒီ အချိန်က ကိုကို လှည့်ဖျားမှုကို သုခ လုံးဝမသိခဲ့သေးပါ။

ခုထက်ထိလည်း မယုံချင်သေး။

ကိုကိုကို အရမ်းပဲ ယုံကြည်သွားခဲ့သည်။

ကိုကို လူညာဟု လက်မခံချင်။

“ကိုကိုနဲ့ အတူတူနေရရင် သုခ ကျေနပ်ပါပြီ”

“သုခရယ်”

ကိုကို ရင်ခွင်သည် သူ့အတွက် လုံခြုံနွေးထွေး ပြည့်စုံသော
နန်းတော်တစ်ခုပါ။

ကိုကိုကို သုခ ချစ်သည်၊ မြတ်နိုးသည်၊ ယုံကြည်အားကိုးသည်။

ဘယ်တော့မှ ကိုကိုနှင့် မခွဲချင်ပါ။

ကိုကိုရှိမှ သုခဘဝလေး နေသားတကျ စိုပြေသည်ဟု ထင်မိသည်။

*

အခန်း (၂)

ကိုကို ရောက်မလာတာ လေးငါးဆယ်ရက်မက ရှိပြီမို့ သုခက ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်မိသည်။ ဖုန်းဆက်၍ မရသော အခါ သုခ ကိုကို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ရှာပြီး သွားမေးသည်။

“ဟာ...ဒီကောင်...သုခကို မပြောသွားဘူးလား”

ဆိုတော့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားမိသည်။

“ဘာလဲဟင်” နားမလည်စွာ မေးမိသည်။

“ဒီကောင် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီး၊ သုခကို နှုတ်မဆက်သွားဘူးလား”

“ရှင်”

ခေါင်းထဲ မိုက်ကနဲ ဖြစ်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ တဆက်ဆက်တုန်သည်။

လူက ယိုင်နဲ့နဲ့နှင့် အနားရှိသော ခုံတန်းကို ဖမ်းဆွဲထားမိသည်။

“ဒီကောင် တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ”

ကိုကို့သူငယ်ချင်းက ရယ်နေခဲ့သည်။ အားနာနာနှင့်ပါ။

“သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရော မရှိဘူးလားဟင်”

“မရှိဘူး၊ သူ့အိမ် မေးကြည့်ပါလား”

ကိုကို့သူငယ်ချင်းက သုခကို သနားသလို ကြည့်လာ၏ ။

“အအေးသောက်ပါဦးလား”

“ရပါတယ်”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် သုခ တုန်လှုပ်မှုက ရုပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။

“သူ့ဖုန်းနံပါတ်လေးတော့ ရရင် လိုချင်တယ်”

“ရတယ်လေ၊ ရရင် ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်”

သုခက စိတ်အေးအေးထားပြီး မျက်ရည်မကျအောင်ထိန်းသည်။

ချက်ချင်းပဲ အရာရာကို နားလည်လိုက်မိ၏ ။

ဝေးသွားကြပြီဆိုတာ သိတော့ နှလုံးသား တဆစ်ဆစ်နာသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး...

ကိုကို အဲဒီ လို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးဟု အမှတ်မရှိစွာနှင့်...မယုံနိုင်။

ကိုကိုကိုလည်း မေ့လို့ မရပါ။

ကိုကိုကို သုခက ခေါင်းမာမိုက်မဲစွာ ရူးသွပ် သွေးပျက်စွာ

ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

သုခနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ချစ်သူသည် ဒီလောက်

အောက်တန်းကျလိမ့်မည်ဟု မထင်။ ဘယ်လိုမှ မထင်ခဲ့။

မနက်မိုးလင်းစမှာ ခေါင်းထဲ မူးဝေဝေနှင့် ရင်လည်း တုန်သည်။

မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်လောက်ပါဘူး

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နဲ့။

ခြောက်ခြားစွာ ထထိုင်မိသည်။

သုခ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်း စက်လာသည်။

ပျို့အန်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရ။

ဒုက္ခပါပဲ။

သုခ ချွေးတွေ ပျံလာသည်။

တကယ်ပဲ သုခ ထင်သလို ဖြစ်နေပြီလား။ ချက်ချင်းပဲ U.H.C စစ်ဖို့
တွေးမိသည်။

မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဘုရား။

သုခ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိသည်။

သို့သော်....

*

သုခက မျက်ရည်တွေ ဒလဟောကျရင်း နေမင်းသန့် ကိုဖုန်းခေါ်သည်။

နေမင်းက ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

အရေးဆို သုခမှာက နေမင်းဆိုသော သူငယ်ချင်းပဲ ရှိတာပါ။

အားကိုတိုင်ပင်စရာ တခြားလူမရှိ။

နေမင်းက စိတ်ကြီးသည်။ ပေါက်ကွဲလွယ်သည်။

ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ။

ကိုကိုကလည်း လုံးဝ အတွေ့မခံ။

ဆက်သွယ်လို့မရ။

တမင်ရှောင်နေတာလည်း သုခ သိသည်။

“သုခ”

နေမင်းခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်မိ၏ ။

“သုခ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သုခက နေမင်းကို မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

“ဘာလဲ သုခ၊ နင့်လူကို သတိရလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဒါဆို နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြော”

“ငါ...ငါ သေချင်တယ် နေမင်း”

“ဘာ”

နေမင်းက စူးစူးဝါးဝါး အော်သည်။

“နင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ သုခ၊ ဟိုဟာလား”

စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ကာ မသင်္ကာသလို မေး၏ ။

“ဟုတ်တယ်”

ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ခေါင်းညိတ်မိ၏ ။

“ဟာ...နင့်လူ သိလား”

“ဟင့်အင်း...ရှောင်နေတယ်၊ သူ ရှိရဲ့လား မသိဘူး ဘယ်သွားနေလည်း

မသိဘူး”

“ဟာ...ဒီလောက်မလွယ်ဘူးလေ”

နေမင်း မျက်နှာ ဒေါသနှင့် နီရဲလာ၏ ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိစ္စကို သူ တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“ငါ့က မချစ်တော့လို့ သူ ရှောင်နေတာပေါ့”

နာကျင်စွာ ဆိုမိသည်။

သုခ ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“နင်...သူ့ကို တွေ့ကြည့်လိုက်ပါ။ အဆင်ပြေတော့လည်း နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားတာပေါ့၊ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“ငါ မဆက်ရဲဘူး”

“ဒီအချိန်မှ နင် ကြောက်နေလို့ မရဘူး”

သုခ အခက်ခဲကို နေမင်းက ဖြေရှင်းပေးသည်။

“ဖုန်းဆက်လို့ မရခဲ့ရင် ငါသွားခေါ်လာမယ်”

“ဟင်”

သုခ စိုးရိမ်မိသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟာ”

“ဒီလူ ဝေလည်လည်လုပ်ပြီး ရှောင်ထွက်ရင်တော့ရန်ပွဲပဲ”

“ဘယ်လို”

သူ လက်ထပ်ရင် တော်ပါသေးရဲ့၊ တော်ကြာ နေမင်းနှင့် ပြဿနာဖြစ်လျှင် နေမင်းစကားကြောင့် သုခလည်း ဝိုင်ကျသွားရသည်။

“သူက လိုက်လျောပျံ့မလား”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောလို့ မရရင် နင် အကျပ်ကိုင်ပေါ့”

နေမင်းက အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

“နင် လျှော့လို့ မရဘူးသုခ”

“ငါ သူမရှိဘဲ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမွေးရမလဲ၊ ငါ့အတွက်...ပြီးတော့ ဒီကလေးလေးအတွက် သူရှိမှ ဖြစ်မယ်”

“အေးလေ၊ ဟုတ်သားပဲ”

သုခက နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်သည်။

“သုခ”

“ဟင်”

“ငါ သူ့ကို ရအောင် ခေါ်လာမယ်”

“သူ့ကို ငါ စိတ်နာတယ်ဟာ၊ မုန်းလည်း မုန်းတယ်၊ သူ ငါ့ကို ညာတယ်”

“လောလောဆယ် နင်သူ့ကို လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ သုခ အဲဒါ

နင်နားလည်ရဲ့လား၊ နင်က မိန်းကလေးနော် မိန်းကလေး”

သုခက မျက်ရည်လေး တလည်လည်နှင့် ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

“ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းစုံ ရှင်းပြဖို့ မလွယ်ဘူး၊ သူ့ကို ခေါ်လိုက်”

“အင်း...သူလာပါ့မလား မသိဘူး”

“သိပ် အချိန်မဆွဲသင့်ဘူး၊ မြန်မြန်ဆက်”

“ငါ စဉ်းစားပါရစေဦးဟာ”

“ဒါအချိန်ဆွဲစရာကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာ”

နေမင်းက သုခအတွက် စိတ်မအေးဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို လက်ထပ်အောင် နင် ပြောရမယ်”

“ဒီလူ ငြင်းလို့ကတော့ ငါ့အကြောင်းသိမယ်”

“အေးပါ၊ ငါ ပြောကြည့်ပါ့မယ်”

“တစ်ဖက်လူကို အချိန်မပေးနဲ့၊ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံဖြတ်ခိုင်း ကြားလား”

နေမင်းက အားမလို အားမရ အစီအစဉ် တဆွဲပေးနေ၏ ။

“သုခ”

“ဟင်္”

“သူက လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး ငြင်းမှာပဲလို့ နင်ထင်နေလို့လား”

“အင်း”

“နင် တော်တော်လည်း မိုက်မဲပါလားဟာ”

နေမင်းက အပြစ်တင်သည်။

သုခ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ သူငယ်ချင်းကို မချို့မဆန့် သနားမိသည်။

“နင် ဒီလိုလူကိုမှ ယုံပြီး ပုံရသလားဟာ”

နေမင်းက ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

“ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပါဟာ၊ လိုအပ်တာအားလုံး ငါကူညီပုံမယ်၊
ဟုတ်ပြီလား၊ အားမငယ်နဲ့ တစ်ခုခုဆို ငါ နင့်ရှေ့မှာ ရပ်မယ်”

“နင် အရမ်းမှားတယ်ဟာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ နင့်ကို အပြစ်မတင်ရက်ပေမယ့် နင် ဒီ အခက်အခဲက
ကျော်လွှားနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ငါ့ကို ကတိပေးပါ၊ နင် နောက်ထပ် ဘယ်လို
အမှားမှ မကျူးလွန်ရဘူး ကြားလား”

ကိုကိုကို သုခ အရမ်းစိတ်နာမိသည်။

သည်လိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် သူ့ကို မချစ်ခဲ့ပါ။

သူ့အပြိုးတွေမှာ နစ်မဝင်အောင် သတိထားမိမှာပါ၊

သူတောင်းဆိုစည်းရုံးမှုမှာ အငိုက်မမိအောင် ဆင်ခြင်မိမှာပါ။

အခုတော့.....

“ဟေ့...ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကဗျာက အရမ်းရှည်နေပြီ၊
ဘယ်လိုလဲလာ...ထ၊ အပြင်သွားမယ်၊ အက်ကြောင်းထပ်နေပြီ”

“နေစမ်းပါစေကွာ၊ လွှတ်ထားလိုက်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

မနတိုးညီက ခပ်ထွေထွေပြုံးရင်း လှည့်မေးသည်။

“မင်းဆီလာတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်လား”

“အပြင်သွားမယ်လေ”

“ဟာကွာ၊ မလိုက်ချင်ဘူး မင်းတို့ မနှောင့်ယှက်နဲ့ကွာ”

“ပြန်လာမှ မင်း ကဗျာက ဆက်ရေးလည်း ရပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ”

မရမက ဇွတ်ခေါ်မည့် ရုပ်တွေပါလား။

“ဒါနဲ့များကွာ မင်းတော်တော် အသဲနုပါလား”

“မင်းတို့ နားမလည်ပါဘူး”

“အေးပါ ထားတော့”

သူတို့သုံယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘီယာဆိုင်သွားမလဲ”

“ကန်ဘောင်ပေါ်သွားရင်ရော”

“အိုကေ ...ကောင်းသားပဲ”

သူက ဝင်မစွက်။

ဘယ်သွားသွား...သွားချင်ရာသွား၊ သူက တိတ်ဆိတ်လိုက်မှာပါ။

“ငါ့မှာ အလုပ်တွေ ပိနေတယ်ကွ၊ လုံးဝ မအားဘူး”

ဓနတိုးညီက ညည်းသည်။

“ဘာလဲ မင်းက မတော်တဆ ဆုံခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကို

မမေ့သေးဘူးလား”

သူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

“မေ့သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

မတင်မကျ ဖြေ၏ ။

“မင်းကဗျာက တော်တော့ရှည်နေပြီ”

သူက နက်ရှိုင်းစွာ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကြောင့် ကဗျာ တစ်ပုဒ် ငါ ရေးဖြစ်သွားတယ်”

ဓနက ဝန်ခံ၏ ။ ဝန်ခံလည်း သူတို့ သိပြီးသားပါ။

“မင်းက ဘာလို့ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ သိအောင် မကြိုးစားတာလဲ”

“ငါ မနှောင့်ယှက်ချင်ဘူး”

“ဪ”

သူငယ်ချင်း ဥက္ကာက ရယ်သည်။

“မင်းက လှောင်တာလား”

“မလှောင်ပါဘူး ခန့်ရာ”

“သူပုံစံဟန်ပန်လေးက ရင်ထဲတိုးဝင်လာတယ်”

“ဆိုပါဦး”

သူကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“မင်းတို့ မသိပါဘူးကွာ”

ခန့်တိုးညီက ခံစားမှုအပြည့်နှင့် ရင်ဖွင့်သည်။

“ငါက ဟိုဘက်ခြမ်းကနေပူလို့ ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ကားရပ်တာကွာ

ကားဘေးမှ ခြံဝင်းနံရံပဲရှိတယ်၊ ငါလည်း မမော်ကြည့်မိဘူး၊

အသံတိုးတိုးလေးကြားမှပဲမော့ကြည့်မိတာကွ၊ ပြီးတော့ကားဘေးမှာ ဆင်းရပ်နေတဲ့
ငါ့ ခေါင်းပေါ်နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တွေ ကြွေကျလာတယ်”

“ငါလည်းတအံ့တဩမော့ကြည့်မိတယ်၊ သူက နှင်းဆီပွင့်တွေကို

တစ်ဖက်ချင်းခြွေနေတာ...နုတ်ကလည်း Yes...No ရေရွတ်နေသေးတယ်”

“အထူးအဆန်းပါလား”

“ခြံဝင်းနံရံကပ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့အဆောင်။

အဆောင်ဝရန်တာပေါ်ကနေ သူကနှင်းဆီခြွေနေတာ ၊ပွင့်ဖတ်တစ်ခုခြွေလိုက် Yes
ပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ဖက်ခြွေလိုက် No ပြောလိုက်နဲ့”

“ကံကိုကြိုဟောကိန်းထုတ်နေတာပေါ့ကွာ”

“မသိပါဘူး”

“နောက်ဆုံးပွင့်ဖတ်က Yes လား၊ No လား ဘာကျသွားလဲ”

ဝင်းခန့်က စိတ်ဝင်စားမေးသည်။

“မင်းခေါင်းပေါ်က နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တွေကို ဖယ်မပစ်လိုက်ဘူးလား”

“ဖယ်လိုက်ပါတယ်”

ဥက္ကာမေးတာကို အရင်ဖြေမိသောအခါ...

“ငါ မေးတာလည်းဖြေဦးလေ” ဟု ဝင်းခန့်ကအော်သည်။

“နောက်ဆုံးနှင်းဆီပွင့်ဖတ်က No လို့ကျသွားတယ်၊

ငါဘာမှမသိပဲစိတ်မကောင်းဘူး”

“ကြံကြံဖန်ဖန်နှင်းဆီပန်းကို တဖတ်ချင်းဖဲ့ခြွေပြီး

ကံကြမ္မာကိုကြိုကြည့်ရတယ်လို့ကွာ”

“သူယုံလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ဥက္ကာရ”

ခနဲတိုးညီက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စကားမဆို၊

အင်းယားရေပြင်ကျယ်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏ ။

“သူဘာအတွက်Yes,No ပြောတာလည်းမသိဘူး”

ဥက္ကာကသိချင်နေ၏ ။

“ဘယ်သိမလဲကွ၊ မင်းသိချင်ရင်သွားမေး” ဟု ဝင်းခန့်ကဟောကံသည်။

“ငါက လက်တွေ့သမား၊ ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲငါက မစွဲလန်းချင်ဘူး၊

ရူးရူးမိုက်မိုက်အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းမေ့လို့မရသေးတာဝန်ခံစမ်းပါ”

“အဲဒါ ငါဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိလို့ပဲ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ”

ဝင်းခန့်ကထေ့သည်။

“ကဲပါကွာ၊ ထားပါတော့ မင်းညီ ဝဏ္ဏရော ဟိုမှာ

အဆင်ပြေတယ်တဲ့လား”

“ဒီကောင် အဆင်ပြေမှာပါ၊ မေမေလည်းရှိနေတာပဲ”

ဝဏ္ဏက ကောင်မလေးတွေ၊ တော်တော်တွဲတာပဲ၊ သတင်းကို မွေးနေရော

“အေးကွာ၊ ငါ့ညီ မလွယ်ဘူး”

ဓန ညည်းမိ၏ ။

“သူ့အရှုပ်တွေ ငါ့ကို ခဏခဏ လာငြိတယ်ကွ”

“မင်းညီက ဖြောင့်တာကိုး”

“ဝင်းခန့်...ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်ဆင်တာ၊ မင်းကဓနကို ဖြောင့်တယ်လို့ သွယ်ဝိုက်ပြောတာလား”

“ငါက ဝဏ္ဏလို ဗရတ်မကျတတ်ပါဘူး”

“ညွှတာပေါ့ကွ”

“ငါက ခပ်အေးအေးပဲ နေချင်တယ်”

“မင်းစတိုင်လ်က တစ်မျိုးပဲ၊ ဝဏ္ဏထက်သာတယ်”

“ငါက ဝဏ္ဏလို မိန်းကလေးတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်း... မညာနဲ့၊ ရင်ခုန်သံတော့ မြန်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ငါ့မှာ ဘယ်သူ ရှိလို့လဲ”

“ဒါတော့ မင်းပဲ သိမှာပေါ့”

ဓနက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီးမှ ‘ကြော့’ ကို မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပို့တာလား၊ မင်းက တစ်မျိုးမထင်နဲ့ အခြေအနေမှန်ကို ငါပဲ သိတယ်”

“မင်း ဘာတွေ အိုက်တင်ခံမလို့လဲ”

“အိုက်တင်မခံပါဘူး။ ကြော့ရေလာမြောင်းပေး လုပ်တာငါသိတယ်၊
ငတုံးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ဟာက ဇာတ်မျောကြီး၊ ငါ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး၊
ငါနဲ့ကြော့ ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း မတရားဘူး၊ ကြော့ သနားပါတယ်ကွာ”

“ငါက သေချာချင်လို့ပါ၊ ဆိုခဲ့စေ၊ မြစေဖြစ်ချင်တယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဟိုက ကြာလေ ကြာလေ မင်းအပေါ် မျှော်လင့်ချက်ကြီးလေ
ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါ မပြတ်သားရဲဘူး”

“တွဲသွားတွဲလာ အမြဲအတူတူဆိုတော့ သံယောဇဉ်က ကြီးလာမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ငါခုမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ဝင်းခန့်ရာ၊ ဓနက ခုမှ ရောက်လာတာ၊ ကြော့နဲ့ခုမှ
ပြန်ဆိုတာ၊ ဘယ်လောက်မှ မရှိသေးဘူး”

ဥက္ကာက ဝင်ပြောသည်။

“ကြော့ကို မင်း စိတ်မဝင်စားရင် ဘေးဖယ်ကွာ မင်းက
လမ်းပိတ်နေတယ်ကွ”

“ဟ...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့က ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို
ကြော့ပြဿနာရှာမှာ”

“အဲဒါ မင်း မတရားဘူး၊ ငါတို့ အခွင့်အရေးကို ထိခိုက်တယ်”

“ဘာလဲ မင်းတို့ ငါ့ကို တွန်းပို့နေတာလား”

သူတို့နှစ်ယောက် ဟက်ကနဲ ရယ်သည်။ သူတို့ လာကလိနေတာ
သိပါသည်။

“မင်းတို့ တော်တော်တိုင်မင်ကိုက်နေတယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်ဝိုက်ညာဝိုက်
ဝိုင်းဖဲ့နေပါလား”

“မင်းက ရေခဲတုံးကြီး လုပ်နေတာကိုး”

“ငါစိတ်မပါဘဲ အလိုက်သင့် မမျှောချင်ဘူး”

သူတို့က ကြော့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်သည်။

သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကြော့နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမှ မမှားခဲ့ပါ။

ကြော့က သူ့ကို နားလည်သည်။

သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက နားမလည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကရော သူတို့နှစ်ယောက်ကို နားလည်ရဲ့လား မသိ။

ကြော့ကို ဘယ်လိုများ တိုက်ခိုက်ကြမလဲ။

သူတွေ့ပြီး ဝန်လေးသွား၏ ။

အဖြူရောင်သံယောဇဉ်ကို ဆေးခြယ်ဖို့ သူက ဆန္ဒမရှိပါ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် ကန်ဘောင်ပေါ်ထိုင်ပြီး

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသော ဖုန်းတစ်ခု သူ့ဆီဝင်လာခဲ့သည်။

သို့သော်...တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော အသံဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို...ကိုကိုလားဟင်”

တစ်ဘက်ခေါ်သံကြောင့် သူထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ အိမ်မှာက ဝဏ္ဏကို

‘ညီညီ’

ခနကို ‘ကိုကို’ ပဲ ခေါ်တတ်တာ၊ သို့သော် တစ်ဖက် ကောင်မလေး ‘ကိုကို’

ခေါ်လိုက်တာ သူ့ကိုမဟုတ်။

ဝဏ္ဏကိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကိုကို...သုခကို ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ အဆက်အသွယ်
မလုပ်တာလဲဟင်”

သူက ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ကိုကိုကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိတယ်၊ ခုချက်ချင်း
လာမှ ဖြစ်မယ်”

“ခဏနေပါဦး၊ ပြောချင်ရာတွေ ဆက်တိုက်ပြောပြီး
ဖုန်းချသွားတော့မှာလား”

သူက ဘယ်မှာ သွားတွေ့ရမှာလဲ၊ သိမှ မသိတာ။

“တွေ့မှ ပြောကြရအောင် ကိုကို”

“ဟာ...မဟုတ်သေးဘူး”

“ကိုကို...ဖုန်းထဲမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး၊ လာခဲ့လိုက်ပါ”

“ကျွန်တော် မလာနိုင်ဘူး”

“ကိုကို အခုလာ”

“မင်း လူမှားနေပြီ”

သူ့လေသံက အေးစက်ပြတ်တောက်သွား၏ ။

“ကိုကိုနော်၊ မစနဲ့၊ အခုချက်ချင်း လာတွေ့”

ပြဿနာပါလား။ ဝဏ္ဏ ဇာတ်ရုပ်ပဲ ထင်ပါသည်။

ဝဏ္ဏ...ဝဏ္ဏ...ဇာတ်လမ်းတွေ များလိုက်တာ။ တကယ်မလွယ်။

“အိုကေ၊ ဘယ်ကို လာတွေ့ရမလဲ”

“ကိုကို....မနောက်နဲ့”

“လာခဲ့မယ်”

သူ ပြီးပြီးရော ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းချပြီး တဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။ မလာဘူး ငြင်းလို့လဲ မရ။

လူမှားနေပြီဆိုတော့လည်း မယုံ၊ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

လာမယ်ပြောပစ်လိုက်တာ အေးရော။

တော်တော် ခက်ပါလား။

သူနှင့်ဝဏ္ဏ ရုပ်ချင်းလည်းတူ၊ အသံချင်းလည်းခွဲမရ။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

*